

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

*Mindig a halálról gondolkodtam,
hogy elhull a virág s az élet elszalad,
de magam haláláig nem jutottam,
hogy mi vész velem, s nélkülem mi marad?*

*Hogy szemem volt, kezem és lábam,
- olyan, amilyen -
s ezentúl nem lesz belőlem
már pihe sem?*

*Avagy a csont, a szőr marad?
De hajdani
szerelmes szavaim
mivé lesznek?
Mivé lesz grimaszom, mosolygásom,
torkomból a zümmögő ének,
ha fejemhez állítják a keresztet?
S hová lesz a kereszt is,
amit az utakon cipeltem?
Nem érdekel az új genezis,
csak hogy egyszer emberré lettem.*

*Gondjaim, gondolataim
öröklík-e majd jövőendő népek?
Találnak-e a jázminvirágon
annyi szépet, mint én
s a méhek?*

*Ínyemről a bor zamata
hová tűnik, de
úgy ám, amint én éreztem?
hová lesz sok csodálkozásom,
gyönyörűségem és morcos kedvem?*

*Hová lesz kolostori
szemérmem, kurva-kitárulkozásom?
Hová lesz ajkamról az ámen,
mellyel a végzetet várva-várom?
Én Istenem, jobbik részem
megmenekül a pusztulásban?
Életet adtál, Uram, s betellett,
az jön majd el,
amit sohasem vártam,
ha nem illet irgalmad és kegyelmed.*